

[Pürschel.]

og som ikke blev omtalt. Den 9. Maj 1922 sagde Venstres daværende Justitsminister, Rytter, at han var en absolut og begejstret Tilhænger af Offentlighedsprincippet, det staaer Sp. 6823, men han var villig til at se paa Udløbere — det drejede sig om Begrænsning af den Kreds af Personer, der skulde have Adgang til de lukkede Retsmøder. Det var, hvad han var villig til. Men selv dette var alle Venstres Udvalgsmedlemmer gaaet imod, og Venstres daværende Ordfører, nu afdøde Dommer Kirk, sagde, at Offentligheden er ikke indført til Værn for den sigtede — altsaa stik imod det, som det ærede Medlem Hr. Elmquist sagde i Fredags —, at al Offentlighed vilde blive illusorisk, hvis man skulde tage Hensyn til, om det behagede den sigtede, at Dørene var aabne, og om det behagede et Vidne, og det vilde han slet ikke være med til. Gaar man videre frem i Tiden, vil man se, at der i det Lovforslag, som Rytter fremsatte i 1927, ikke var noget Forslag om at begrænse Offentligheden, og Venstres daværende Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, erklærede sig enig heri, om end han gjorde visse Betæneligheder gældende. Endelig kommer vi til Afstemningen i 1928; da var der fra konservativ Side stillet Forslag om Begrænsning af Offentligheden netop efter de Linier, som det ærede Medlem Hr. Elmquist omtalte i Fredags, og dette Forslag fik 25 Stemmer, nemlig konservative, og der var imod det 104 Stemmer og blandt disse det ærede Medlem Hr. Elmquist. Naar han nu gør sig til Talsmand for en Begrænsning af Offentligheden netop efter disse Linier, kan man derfor ikke sige andet end, at det er beklageligt, at denne Overbevisning ikke indtraf paa et Tidspunkt, da den kunde have nyttet noget, nemlig den Gang hans Parti og det konservative Parti kunde have gennemført det, men Partiet er dog altsaa nu — som det jo hænder for Venstre — kommet til den Overbevisning, at de Konservative har haft Ret, om end det er kommet lidt for sent til den Overbevisning. Men naturligvis er vi villige til at forhandle om dette Spørgsmaal og meget villige til at se, hvorledes man skal finde en Begrænsning af de uheldige Virkninger, vi alle er enige om er knyttet til Offentlighedsprincippet, som jeg

altsaa er saa lykkelig at have haft Blik for siden 1920.

Jeg fremsatte i sin Tid en Tanke, jeg gerne vil fremsætte igen, nemlig at man ubetinget skulde forbyde Pressen at nævne Dommerens Navn. Det vilde efter min Mening være en heldig Foranstaltning. Det vilde umuliggøre Kritik, den ikke berettigede Kritik, og den vilde fritage enhver Dommer for enhver Fristelse i Retning af at indtage en lidt glansfuld Position i en given Situation. Det tror jeg vilde være overmaade ønskeligt.

Den Tale, det ærede Medlem Hr. Elmquist har holdt, har givet megen Genlyd i Pressen. Jeg ser, at Venstres Presse lægger ganske overordentlig megen Vægt paa den, og det glæder mig meget, ikke mindst under Hensyn til Fortiden; dernæst ser jeg, at „Nationaltidende“ har et Interview med en Række Mænd, og jeg ser ogsaa, at „Politiken“ i Dag med Rette gør opmærksom paa, at de Udtalelser, der er givet, for en Del bunder i den Misforstaaelse, at Pressen kunde have Adgang til lukkede Retsmøder, hvad Pressen som bekendt ikke har. Jeg ser med megen Interesse, at man indenfor Pressen gør sig til Talsmand for den Opfattelse, at Pressen, altsaa som Helhed, skulde være i Stand til at skønne i enhver Henseende rigtigt. Jeg vil ikke benægte, at det er muligt, men jeg vil dog henstille til Pressen, om de ikke kunde gøre det lettere for os andre at føle os overbevist om deres egen Udmærkethed ved ikke at behandle hinanden saa forfærdeligt, som de ofte gør, naar de sigter hinanden for de forfærdeligste Perfidier og Sandhedsfordrejelser o. s. v. Det er ikke egnet til hos Offentligheden at vække Tillid til, at de netop paa dette ene Omraade skulde være saa udmærkede. Jeg mindes, at jeg en Gang har set en Polemik mellem to københavnske Dagblade, hvori det ene betegnede det andet som „dette lille fedtede Stykke Smørrebrødspapir“. Man kan ikke vente, at vi andre, naar vi ser, at et Blad er betegnet som et lille fedtet Stykke Smørrebrødspapir, skal tro, at dets Repræsentant netop skal være den Mand, hvem man med Tillid lægger Menneskeskæbner i Hænderne paa. Det kan man ikke forlange. Derfor er det min ærbødige Henstilling til Pressen at underbygge deres egen